

Sygn. akt IX Gz 321/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Monika Kazubińska – Kręcisz (sprawozdawca)

Sędziowie: SSO Liliana Stępkowska

SSO Wojciech Turzański

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013 r. w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w L.

przeciwko J. M. i W. S.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia G. S. na postanowienie Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 9 listopada 2013 r. wydane w sprawie sygnatura akt VIII GNc 4141/11

postanawia:

I. sprostować z urzędu oczywistą omyłkę pisarską w wierszu pierwszym komparycji postanowienia, w sygnaturze akt postępowania poprzez wpisanie właściwej: VIII GNc 4141/11;

II. odrzucić zażalenie na postanowienie w przedmiocie odrzucenia wniosku G. S. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu;

III. oddalić zażalenie w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku odrzucił wniosek G. S. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w sprawie i odrzucił złożony przez nią sprzeciw (k.137).

W uzasadnieniu przedmiotowego postanowienia Sąd pierwszej instancji wskazał, że G. S. nie jest stroną procesu i z tych względów nie przysługuje jej zarówno wniosek o przywrócenie terminu, jak i środek zaskarżenia w postaci sprzeciwu.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożyła G. S. (k.156 - 157). Zaskarżyła postanowienie Sądu pierwszej instancji w całości (tj. zarówno w zakresie oddalenia wniosku o przywrócenie terminu, jak i odrzucenia sprzeciwu), wnosząc o jego uchylenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania zażaleniowego. Zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia i obrazę art. 504 kpc poprzez błędne zastosowanie i uznanie, że pozwany mimo braku doręczenia mu wezwania do uzupełnienia braków sprzeciwu uchybił ustawowemu terminowi do jego wniesienia.

W uzasadnieniu zażalenia skarżąca wskazała, że wiadomość o orzeczeniu w sprawie powzięła dopiero w momencie otrzymania zawiadomienia komornika o wszczęciu egzekucji. Wszelkie więc czynności procesowe dokonane zostały przez nią terminowo.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że zaskarżone orzeczenie zawiera dwa różne postanowienia, dotyczące odmiennych zagadnień procesowych. Pierwsze z nich dotyczy wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Postanowienie to nie podlega jednak odrębnie zaskarżeniu zażaleniem (art. 394 § 1 kpc). Jego prawidłowość Sąd odwoławczy ocenia w trakcie kontroli instancyjnej orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, a więc postanowienia w przedmiocie odrzucenia środka odwoławczego (lub jak w omawianym wypadku – środka zaskarżenia).

Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 370 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc odrzucił w omawianej części zażalenie jako niedopuszczalne (punkt II sentencji).

Analiza akt sprawy wskazuje także na fakt bezzasadności stanowiska skarżącej prezentowanego w zażaleniu w pozostałym zakresie. Przede wszystkim rację ma Sąd Rejonowy, iż nie przysługuje jej w sprawie przymiot strony pozwanej. G. S. nie figuruje jako pozwana ani w pozwie, ani w nakazie zapłaty. Tymczasem środki odwoławcze (środki zaskarżenia) przysługują jedynie stronom postępowania, co zasadnie podkreślił w sprawie Sąd Rejonowy. Okoliczność ta nie była kwestionowana przez skarżącą, nie stanowiła ona też przedmiotu zarzutów zażalenia. Brak legitymacji procesowej po jej stronie spowodował, że złożony wniosek o przywrócenie terminu i sprzeciw uznać należało za niedopuszczalny. Skutkiem powyższego, zgodnie z cytowanym w postanowieniu art. 504 § 1 kpc, było odrzucenie sprzeciwu G. S., a uprzednio odrzucenie na podstawie art. 171 kpc wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu. Orzeczeniu temu nie sposób przypisać w okolicznościach niniejszej sprawy wadliwości, a okoliczności wskazywane w zażaleniu są w tym wypadku całkowicie relewantne z uwagi na inne podstawy zaskarżonego rozstrzygnięcia wobec skarżącej niż podnosi ona w środku odwoławczym.

Z powyższych względów, na podstawie art. 373 kpc i 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzeczono, jak w sentencji. Sąd z urzędu sprostował oczywistą omyłkę pisarską w komparycji postanowienia na podstawie art. 350 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 361 kpc.